

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.929 van 22 januari 2015
in de zaak A. 208.800/XIV-35.893**

In zake : Filip GOOS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steven De Coster
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 31
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Justitie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bernard Dervaux
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Verenigingstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 14 maart 2013 inzake het beroep van verzoeker tegen het besluit van de gouverneur van Antwerpen van 27 maart 2012 waarbij verzoekers vergunningen/recht tot het voorhanden hebben van vergunningsplichtige vuurwapens wordt ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 november 2014.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Liesbet Demasure, die *loco* advocaat Steven De Coster verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van een Vlaams jachtverlof en bezit twee lange vuurwapens.

3.2. De gouverneur van de provincie Antwerpen beslist op 27 maart 2012 om het recht van verzoeker tot het voorhanden houden van vuurwapens in te trekken, in het bijzonder wat de beide vuurwapens die verzoeker voorhanden heeft betreft.

Verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de minister van Justitie.

3.3. Op 14 maart 2013 beslist de minister van Justitie het volgende:

“[...]”

Op basis van bovenvernoemde elementen kan worden besloten dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan, en dat er een terechte vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in uw hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden.

Meer in het bijzonder werd vastgesteld dat u regelmatig in aanraking bent geweest met politie en gerecht. Hiervoor kan verwezen worden naar de voornoemde veroordelingen, de betaling van de minnelijke schikking en de processen-verbaal die lastens uw persoon werden opgesteld.

Concreet kan uit deze veroordelingen worden afgeleid dat u diverse inbreuken heeft gepleegd op de verkeerswetgeving, welke toch voornamelijk is gericht op de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Op 28 augustus 2007 heeft de politierechtbank te Turnhout u een minnelijke schikking van 137,50 euro voorgesteld wegens alcoholintoxicatie aan het stuur. Uit het proces-verbaal d.d. 24/12/2011 blijkt dat u ook op 22 december 2011 onder invloed van alcohol een voertuig heeft bestuurd. Zowel in het verzoekschrift als tijdens de uitoefening van het mondelinge hoorrecht heeft u ontkend dat u die avond dronken was. U stelde dat dit niet kan worden bewezen aangezien er geen ademtest werd afgenomen.

Rekening houdend met:

1. de vaststellingen van de verbalisanten: "betrokkene had bloeddorlopen ogen, sprak met een dubbele tong en er was een ontegensprekelijke alcoholgeur";

2. uw verklaring tijdens de uitoefening van het mondelinge hoorrecht waarbij u heeft gesteld dat u die avond slecht een paar cava's heeft gedronken;

3. uw gedrag nadat u heeft opgemerkt dat de politie u achtervolgde, en u vervolgens met hoge snelheid naar uw woning bent gereden waardoor een alcoholcontrole niet kon worden opgelegd zonder uw toestemming;

4. het weigeren van een ademtest;

kan worden gesteld dat er een redelijk vermoeden bestaat dat u die avond op zijn minst meer had gedronken dan wettelijk toegelaten.

Alcoholgebruik in combinatie met het besturen van een voertuig kan desastreuze gevolgen hebben en brengt mensenlevens in gevaar, zowel uw leven als dat van anderen. Of met andere woorden, het besturen van een wagen in dergelijke gesteldheid toont aan dat men niet erg is begaan met de openbare orde en veiligheid. Bovendien wordt in de omzendbrief van 25 oktober 2011 duidelijk gesteld dat het bezit van vuurwapens en het regelmatig gebruiken van alcohol absoluut onverenigbaar is.

Zelfs wanneer men er toch vanuit gaat dat u die avond niet dronken zou geweest zijn, dan nog zijn er voldoende elementen die aantonen dat uw gedrag een mogelijk gevaar is voor de openbare orde en veiligheid.

Het feit dat u meermaals inbreuken heeft gepleegd op regelgeving die net die openbare orde en veiligheid moet garanderen, getuigt niet van een betrouwbare persoonlijkheid. Ook het plegen van vluchtmisdrijf, of het vluchten voor de ordediensten waarbij dan zware inbreuken werden gepleegd op de wegcode (het negeren van een inhaalverbod, overdreven snelheid, bellen tijdens het rijden,...) geven geen positief beeld van uw algemene moraliteit en persoonlijkheid.

Daarenboven heeft u getracht om uw verantwoordelijkheid te ontlopen door het weigeren van een alcoholcontrole. Dergelijke houding toont aan dat u niet betrouwbaar bent en geen enkele zin voor verantwoordelijkheid heeft.

CONCLUSIE:

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

Derhalve wordt uw recht tot het voorhanden hebben van voornoemde vuurwapens overeenkomstig art 11, §1, 2^e lid en art. 13, 1^e lid van de wapenwet ingetrokken. Indien u in het bezit zou zijn van andere vergunningsplichtige vuurwapens, worden ook hiervan de vergunningen/recht tot het voorhanden hebben ervan ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 11, § 1, tweede lid en 13, eerste lid van de Wapenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’. Hij zet uiteen dat de bestreden beslissing enerzijds in grote mate steunt op weinig recente en weinig relevante veroordelingen en processen-verbaal die al gekend waren toen hij in 2009 zijn jachtverlof kreeg en anderzijds op het proces-verbaal van 24 december 2011. Volgens verzoeker worden in dit laatste proces-verbaal een aantal zaken geponeerd die niet objectief zijn vastgesteld en zijn de vaststellingen van beweerde dronkenschap en snelheid niet regelmatig. Dit proces-verbaal kan geen enkele bewijswaarde bezitten daar het nietig is en de nietigheid ervan houdt in dat er op basis daarvan geen uitspraak kan worden gedaan over het al dan niet bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten. Verzoeker voert voorts aan dat de zogenaamde dronkenschap niet op een objectieve wijze werd geverifieerd en dat overigens de bestreden beslissing wat de beweerde dronkenschap betreft "op twee benen hinkt", aangezien gesteld wordt dat zelfs

indien verzoeker niet dronken was de beslissing toch dezelfde zou zijn, maar de dronkenschap wel in de motivering van de bestreden beslissing wordt vermeld.

5. De verwerende partij repliceert dat de bestreden beslissing onder meer steunt op het feit dat verzoeker regelmatig in aanraking kwam met de politie en het gerecht. Alle feiten waren gerelateerd aan het verkeer en de drie veroordelingen door de politierechtbank werden uitgesproken wegens ernstige verkeersinbreuken. Zij stelt voorts dat de concrete aanleiding voor de bestreden beslissing inderdaad het proces-verbaal van 24 december 2011 was. De verwerende partij is vervolgens van mening dat de door verzoeker opgeworpen nietigheid van dit proces-verbaal alleen de strafrechtelijke zijde van de zaak betreft en betrekking heeft op de vaststellingen van de verbalisanten toen het voertuig van verzoeker op zijn oprit geparkeerd stond. De verwerende partij stelt echter vast dat verzoeker een aantal vaststellingen niet betwist en dat hij enkel ageert in verband met de vaststellingen inzake dronkenschap. Zij acht het mogelijk dat verzoeker op basis van het proces-verbaal niet door de politierechtbank zou kunnen worden veroordeeld wegens dronkenschap aan het stuur of overdreven snelheid. Het komt de verbalisanten niet toe om voor een rechtbank bindende conclusies te treffen in verband met de staat van dronkenschap van de betrokkene. Nochtans kunnen zij vaststellingen van feitelijke aard doen, ook al bevindt de betrokkene zich op eigen grond en beschikken de verbalisanten niet over een huiszoekingsbevel. Volgens de verwerende partij konden de verbalisanten aldus akte nemen van de verklaring van verzoeker dat hij telefoneerde tijdens het rijden, van het feit dat zijn ogen bloeddoorlopen zijn, dat hij een “ontegensprekelijke alcoholgeur” verspreidt en van het feit dat hij met een dubbele tong spreekt. De verwerende partij besluit dienvolgens dat zij in de bestreden beslissing terecht tot haar vaststellingen is gekomen. Zij wijst er daarbij op dat de bestreden beslissing niet uitsluitend op de staat van dronkenschap van verzoeker is gesteund, doch diens alcoholgebruik slechts één element in de beslissing vormt, wat volgens haar blijkt uit de formele motivering. Zij besluit dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is vermits deze berust op ernstige en relevante feiten, misdrijven en gedragingen, en op de conclusie dat het vertrouwen in verzoeker als wapenbezitter definitief werd

geschonden vermits hij blijk geeft als wapenbezitter een potentieel gevaar te betekenen voor de openbare orde en veiligheid.

6. In haar laatste memorie herhaalt de verwerende partij dat de feiten opgenomen in het proces-verbaal van 24 december 2011 niet de enige waren en niet als enige determinerend waren voor de totstandkoming van de bestreden beslissing. Zij argumenteert voorts dat zij niet de bevoegdheid heeft vast te stellen dat bepaalde informatie vervat in het ingewonnen advies op onwettige wijze tot stand is gekomen en bijgevolg uit het administratief dossier moet worden geweerd. De administratieve overheid moet volgens de verwerende partij uitgaan van de in het proces-verbaal verstrekte informatie. Zelfs indien de Raad van State zou menen dat de administratieve overheid zou moeten beslissen om onwettig verkregen bewijs of informatie te weren uit het administratieve dossier, kunnen, rekening houdend met de doelgebonden bevoegdheden van de administratie, alleen maar die bewijzen waarvan overduidelijk is dat deze onwettig werden verzameld, uit het dossier worden geweerd. Te dezen acht de verwerende partij de ingeroepen onwettigheid totaal niet frappant en bleek deze onbewezen. Voorts is zij van mening dat geen schending van de formelemotiveringswet voorligt. Zij wijst er op dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de uitspraak in beroep zich niet alleen kon steunen op strafrechtelijke veroordelingen, maar dat ook rekening kon worden gehouden met feiten die waren vastgesteld doch niet hadden geleid tot een strafrechtelijke veroordeling. Verzoeker heeft evenmin verzocht de nietigheid van het kwestieuze proces-verbaal vast te stellen maar beweerde alleen dat de dronkenschap in zijn hoofd niet op wettige wijze was vastgesteld. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing met al deze elementen rekening heeft gehouden. Vervolgens onderwerpt de verwerende partij de op 22 december 2011 gedane vaststellingen aan de “Antigoon-toets”, waaruit zij concludeert dat “uit niets blijkt waarom aan het proces-verbaal geen bijzondere bewijswaarde moet worden toegekend en de verklaringen van de verbalisanten als onbetrouwbaar moeten worden afgedaan.” Tot slot voert de verwerende partij aan dat verzoeker zich heeft kunnen verdedigen tegen de gedane vaststellingen, maar dat hij de feitelijke betwistingen over de omstandigheden waarin die vaststellingen

gebeurden, pas voor het eerst uitte in het beroepschrift, terwijl hij daartoe reeds eerder werd uitgenodigd.

Beoordeling

7. Artikel 30 van de wapenwet luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.

Op straffe van onontvankelijkheid wordt het gemotiveerd verzoekschrift aangetekend verzonden aan de federale wapendienst uiterlijk vijftien dagen na vaststelling dat er geen beslissing werd genomen binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen of na kennisname van de beslissing van de gouverneur, vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing. De uitspraak wordt gedaan binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift.”

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

Op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet, kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren. Op grond van de devolutieve werking van het beroep, beschikt de minister of zijn gemachtigde aldus over dezelfde beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De

beroepsinstantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Hoewel tot slot de formelemotiveringsplicht de beroepsinstantie er niet toe verplicht uitdrukkelijk te antwoorden op alle in het beroepschrift verwoorde argumenten, moet uit haar beslissing wel kunnen worden opgemaakt dat de argumentatie van de betrokkene daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Hieruit volgt dat de beroepsinstantie niet uitvoerig moet antwoorden op elk van de in het beroepschrift verwoorde argumenten. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

8. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Hieruit blijkt dat het beroep wordt verworpen op grond van het feit dat “meer in het bijzonder werd vastgesteld dat [verzoeker] regelmatig in aanraking [is] geweest met politie en gerecht. Hiervoor kan [worden] verwezen [...] naar de voornoemde veroordelingen, de betaling van de minnelijke schikking en de processen-verbaal die lastens uw persoon werden opgesteld.”

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de verwerende partij zich hierbij “in grote mate [beroept] op weinig recente en weinig relevante veroordelingen, processen-verbaal e.d., die *nota bene* allen reeds gekend waren op het moment dat verzoeker zijn jachtverlof in 2009 verkreeg”, impliceert dit op zich

niet dat deze niet meer relevant kunnen zijn voor de beoordeling. De verwerende partij mag rekening houden met minder recente feiten ten laste van verzoeker, wanneer zij ook steunt op recente feiten die er op wijzen dat het voorhanden hebben van wapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren. Uit die recente feiten kan immers blijken dat aan de minder recente feiten niet ieder belang moet worden ontzegd.

Er dient dan ook in de eerste plaats te worden onderzocht of de verwerende partij wat de recente feiten betreft, op wettige wijze tot de bestreden beslissing kon komen.

9. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt het voorval van 22 december 2011, zoals gerelateerd in het proces-verbaal van 24 december 2011, het recente feit te zijn waarop de bestreden beslissing determinerend steunt.

Te dezen betwist verzoeker de regelmatigheid van de gedane vaststellingen, hetgeen hij ook deed in het beroep tegen de beslissing van de gouverneur.

Hoewel verzoeker aldus de betrouwbaarheid en rechtsgeldigheid van het tegen hem aangevoerde bewijs van de recente feiten, zijnde het proces-verbaal van 24 december 2011, betwist in het beroepsschrift, blijkt uit de bestreden beslissing impliciet noch expliciet dat deze argumentatie in de besluitvorming werd betrokken noch kan er minstens impliciet uit worden afgeleid waarom dit argument in het algemeen niet werd aanvaard. Integendeel, de verwerende partij is er zonder meer van uitgegaan dat de vaststellingen van de verbalisanten op het privéterrein van verzoeker bewijskrachtig waren.

De kritiek van de verwerende partij in haar laatste memorie dat verzoeker de feitelijke betwistingen over de omstandigheden waarin de vaststellingen gebeurden, pas voor het eerst heeft geuit in het beroepsschrift,

terwijl hij daartoe reeds eerder werd uitgenodigd, doet in het licht van de devolutieve werking van het administratief beroep, aan die vaststelling geen afbreuk. Voorts mag, in het licht van de formelemotiveringsplicht, met voor het eerst in de processtukken uitgedrukte motieven of weerleggingen geen rekening worden gehouden.

10. Doordat de bestreden beslissing steunt op door verzoeker betwiste bewijselementen, zonder dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt waarom die bewijselementen niet werden aanvaard, is de Raad van State niet in staat zijn controle op de rechtmatigheid en wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, meer bepaald om uit te maken of het voorval van 22 december 2011 op rechtmatige wijze als recent feit kan gelden om het recht tot het voorhanden hebben van wapens in te trekken.

Uit wat voorafgaat, volgt dat het voorval van 22 december 2011 aldus in rechte niet als recent feit ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking wordt genomen. Aangezien aldus blijkt dat geen recente feiten voorliggen, volstaan de aangehaalde minder recente feiten niet om de bestreden beslissing te dragen en schendt de bestreden beslissing de in het middel ingeroepen bepalingen.

11. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 14 maart 2013 inzake het beroep tegen het besluit van de gouverneur van Antwerpen van 27 maart 2012 waarbij verzoekers vergunningen/recht tot het voorhanden hebben van vergunningsplichtige vuurwapens wordt ingetrokken.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques